

Milí bratři a sestry!

Do obchodu se starožitnostmi vstoupila mladá žena. Rozbalila balíček a v něm byl starý kříž. Snad mnoho generací se před ním modlívalo, prosilo a děkovalo, sílu čerpalo. Nyní se mladá rodina stěhuje do nového bytu, a tak co tam s křížem? Prý je to starožitnost, za niž se dnes hodně platí. Proto se slovy: „Jakou cenu má tento Kristus?“ odevzdává kříž starožitníkovi. Snad si ani neuvědomila, co touto otázkou říká. Jakou hodnotu má Kristus? Pro Jidáše měl hodnotu 30 stříbrných; pro Piláta cenu společenského postavení, kariéry; pro miliony věřících za těch 20 století nesmírnou cenu, pro jiné žádnou. Jakou hodnotu má pro každého z nás, a to dnes? To je otázka, kterou nám v tuto dobu svatopostní klade Církev.

Sv. Pavel měl jasno. Nedbal pohoršení židů ani posměchu pohanů a v konzumní společnosti tehdejší doby prohlašuje: „Nechci znát nikoho jiného než Ježíše ukřižovaného.“ (1 Kor 2,2) V době postní slavíme tajemství vyjití – exodu. Vyjití Izraele ke svobodě pod vedením Mojžíše. Vyjití dovršené Ježíšem skrze kříž ke slávě, k Otci.

otec Josef

Rozpis úklidu kostela v roce 2004

<i>pondělí:</i>	22/3, 19/4, 17/5, 14/6, 12/7, 9/8, 6/9, 4/10, 1/11, 29/11, 27/12	p. Kostková p. Novotná p. Konrádová
<i>sobota:</i>	27/3, 24/4, 22/5, 19/6, 17/7, 14/8, 11/9, 9/10, 6/11, 4/12	p. Vrbacká p. Kvapilová p. Froncová p. Sáčková (p. Kasalová)
<i>pondělí:</i>	29/3, 26/4, 24/5, 21/6, 19/7, 16/8, 13/9, 11/10, 8/11, 6/12	p. Geršlová p. Sejkpová p. Kreslíková p. Slavíková
<i>sobota:</i>	3/4, 1/5, 29/5, 26/6, 24/7, 21/8, 18/9, 16/10, 13/11, 11/12	p. Kubáčková p. Cahová p. Holešovská p. Synková p. Schaferová
<i>pondělí:</i> (v 16.30)	8/3, 5/4, 3/5, 31/5, 28/6, 26/7, 23/8, 20/9, 18/10, 15/11, 13/12	p. Vaďurová p. Amemori p. Kumerová
<i>sobota:</i>	13/3, 10/4, 8/5, 5/6, 3/7, 31/7, 28/8, 25/9, 23/10, 20/11, 18/12	p. Kovářová p. Pomezná p. Benýšková p. Tulková
<i>pondělí:</i>	15/3, 12/4, 10/5, 7/6, 5/7, 2/8, 30/8, 27/9, 25/10, 22/11, 20/12	p. Zahradníčková p. Hájková p. Pflugová
<i>sobota:</i>	20/3, 17/4, 15/5, 12/6, 10/7, 7/8, 4/9, 2/10, 30/10, 27/11, 25/12	B. Kratochvílová M. Špačková P. Gruberová M. Braunerová

K zamyšlení

Dva kamarádi se vydali přes poušť. Předtím se ale pohádali a jeden z nich dostal facku od toho druhého. Dotyčný, aniž by cokoli řekl, se sehnul a napsal prstem do písku: „Dnes mi můj nejlepší přítel dal facku.“

Putovali dál. Došli ke krásné oáze s jezírkem a rozhodli se, že se vykoupu. Ten, co dostal facku, se začal topit, ale ten druhý ho zachránil a vytáhl z vody.

Když se probral, vytesal do kamene: „Dnes mi můj nejlepší přítel zachránil život.“

Kamarád se jej optal: „Když jsem ti dal facku, napsal jsi to jen do písku a tentokrát jsi to vytesal do kamene. Proč?“ Odpověděl: „Víš, když mi někdo ublíží, píši to jen do písku, aby vítr tyto řádky odfoukl na znak odpuštění. Ale když mi někdo pomůže, vytesám to do kamene, aby to tam zůstalo na věky.“

Naučme se svůj žal a křivdy psát jen do písku a své štěstí vyrýt do kamene!

Říká se, že stačí jen jedna minuta na to, abychom si někoho zapamatovali, jen jedna hodina, abychom si jej oblíbili a mnohokrát nestačí ani celý život, abychom na něj zapomněli.

O pouti do Žarošic

Poutních míst jsou na našem území stovky. Pro věřící znamenají duchovní posilu pramenící z víry, pro nevěřící představují zajímavou historii, umění, skvostnou architekturu či krásu přírody. Pro všechny společně jsou pak svědky kultury národa . . .

Přesně tato slova jsme mohli slyšet z úst herce Ladislava Lakomého při každém úvodu třináctidílného publicistického cyklu Poutní místa. Režisérem tohoto pořadu byl Jiří Šindar, který se narodil v Dolních Bojanovicích, odkud pochází i pan biskup Petr

Esterka. Bojanovští chodí po staletí každoročně na šestatřicetikilometrovou pouť do Žarošic, které jsou jedním z nejstarších poutních míst na Moravě. Také pro naši farnost se stává pouť do Žarošic již tradičním místem, kde zahajujeme náš roční cyklus poutí.

Vypráví se, že název tomuto místu dala markomanská královna Fritigilda, která k uctívání sošky Panny Marie nechala zbudovat malou svatyni na místě pohanského pohřebiště nazývaného Žároviště.

Poutní místa bývají opředena pověstmi, která mají s historickou věrohodností málo společného. Přesto cítíme, že původní význam slova pouť nebo poutník je spjat s cestou. Zcela určitě se nebude jednat o turistiku, kterou však lze považovat za jakousi nevědomou formu poutí. Rozdíl mezi poutníkem a turistou je především v tom, že poutníci oceňují posvátné kvality místa, zatímco turisté uloví pár obrázků do svého digitálního fotoaparátu a spěchají na další místa.

Na poutích je nejdůležitějším přáním setkat se s Bohem výrazněji než ve všedním dni a víra, že právě tato promodlená místa nám k tomu lépe pomohou. Jdeme-li na posvátné místo jako poutníci, jdeme v naději, že budeme obdarováni a naplněni klidem a pokojem, který chceme přinést též do našich domovů. Snad proto bychom neměli na poutích spěchat a pokud je to možné, jít na konci poutě alespoň kousek pěšky. Při společné modlitbě nebo zpěvu se sjednotit v rytmu chůze navzdory tomu, že dnes musí jít všechno rychle. Uvědomit si, že v této době, kdy nikdo nemá čas, je ze všeho nejdůležitější nenechat se strhnout tímto nesmyslným tempem. Také hlemýžď došel do archy Noemovy.

Božena a Stanislav Synkovi (stanislav.synek@seznam.cz)

Biblické postavy – upřesnění k osobě Ezaua

Bible jasně hovoří o tom, že Ezau prodal prvorozenectví za misku čočky. Píše se, že Ezau žádá: „Dej mi toho červeného, (*podle některých překladů rezavého nebo krvavého*). (...) Jakub mu tedy dal chleba a čočku (*někde – čočkovou polévku*).“ Gn 25, 29–34.

Autor článku čerpal z různých slovníků – citaci jednoho uvádíme:

„Ezau. Význam: Chlupatý. Odkaz: Gn 25 - 28,32,33,36. Když se Ezau narodil, byl celý červený a chlupatý – odtud jeho jméno. Byl to výborný lovec. Jednou přišel domů hladový a *za miskou dušeného masa* prodal svému mazanému bratrovi Jákobovi své prvorozenectví. Ezau byl Izákovým nejmilejším synem.“ (Kdo je kdo v bibli. Průvodce Starým a Novým zákonem. Nakladatelství Cesty. Praha 2001.)

Jak je vidět, výklad slovníku je v rozporu s biblickou citací. Proto se nechte vést Písmem svatým a poznámkami v něm (které bohužel ekumenický překlad bible nemá). A buďte opatrní na různé slovníky – konfrontujte je s biblií.

otec Josef

Biblické postavy – Starý zákon V

Benjamín (*Odkaz: Gn 35,42-46,49 a ve všech částech bible*)

Jákobova nejmilejší žena Ráchel mu nakonec porodila dva syny. Josef byl jejich prvorozený a Benjamín druhorozený. Při druhém porodu Ráchel bohužel zemřela. O několik let později jel Benjamín s bratry do Egypta nakoupit jídlo, neboť na jejich území nastal hladomor. Bratři však netušili, že se Josef stal v Egyptě nejvyšším správcem. Josef se rozhodl vyzkoušet své bratry, aby viděl,

zda budou zacházet s Benjámínem stejně špatně, jako se chovali k němu. Obvinil Benjámina z krádeže stříbrného poháru a chtěl ho za to zotročit. Když se Juda nabídl, že se stane otrokem místo Benjámina, Josef dojatě prozradil, kdo ve skutečnosti je.

Dína (*Odkaz: Gn 30,34,46*)

Dína, Jákobova jediná dcera, se narodila jeho ženě Lee. Když šla navštívit nějaké kenaanské ženy, znásilnil ji Šekem, syn tamního vládce. Šekem pak souhlasil s tím, že si ji vezme za ženu, ale Dínini bratři Šimeón a Lévi Šekema podvedli, vtrhli do města a zabili všechny muže. Jákoba jejich počínání velmi rozzlobilo.

Josef (*Odkaz: Gn 30,33,37-50, Sk 7 a v celém Starém zákoně*)

Josef byl Jákobův nejmilejší syn a první syn milované Ráchel. Jákob ho prohlásil za svého dědice, i když byl ze všech synů nejmladší.

Jeho bratři ho za to nenáviděli a když se jim naskytl příležitost, prodali ho do otroctví. Před Jákobem předstírali, že byl Josef zabit. Josef nejenže musel v Egyptě sloužit jako otrok, ale byl dokonce i neprávem obviněn z pokusu o znásilnění ženy svého pána.

Bůh ho zachránil, když mu dal schopnost vykládat sny a Josef se tak z vězně stal jedním z egyptských správců.

Jákob také daroval Josefovi mnohabarevný plášť, aby mu tím dokázal, že je jeho nejmilejším synem. Musel to být překrásný oděv, pravděpodobně s velmi dlouhými rukávy. Jákob tak určil, že Josef nemá dělat žádnou špinavou práci a označil ho za svého dědice.

Josefovi se jednou zdál sen, že se mu celá rodina pokloní, ale tím si své bratry popudil. Nakonec se sen splnil, když se poklonili nepoznanému egyptskému správci – Josefovi.

Asenat (*Odkaz: Gn 41,46-52*)

Když se Josef stal v Egyptě slavný, faraon mu dal za ženu Ase-natu. Byla to dcera Potífery a stala se matkou Efrajima a Mana-

sese. Židovské odborníky později zmátlo, proč matka dvou praotců uctívala egyptské bohy.

Manases a Efrajim

(*Odkaz: Gn 41,46,48 a v celém Starém zákoně*)

Asenatin prvorozený syn „dal zapomenout“ Josefovi na to, že ztratil rodinu. Jedním z Manasesových potomků byl i pátý izraelský soudce Gedeón.

Efrajim byl druhorozený syn Josefa a Asenaty. Když Jákob zestárnul, požehnal Josefovým synům a předpověděl, že Efrajim, přestože je nejmladší, bude jednou slavnější. To se vyplnilo, neboť jeho potomci se stali druhým nejmočnějším kmenem po kmenu judském.

Potífera (*Odkaz: Gn 41,46*)

Otec Asenaty, který se pak stal Josefovým tchánem. Potífera byl knězem v egyptském městě Heliopoli, severovýchodně od Káhiry. Jeho jméno naznačuje, že sloužil egyptskému bohu slunce Ra. Přestože rodiny kněží, kteří sloužili bohu Ra, byly zámožné a mocné, Potífera ani Asenata si nemohli sami vybrat životního druha. Všechnu moc měl totiž jen faraon.

Potífar (*Odkaz: Gn 37,39*)

Potífar byl velitelem osobní stráže, který koupil Josefa do otroctví. Brzy postřehl Josefovy kvality a svěřil mu domácnost. Ale když Potífarova žena Josefa křivě nařkla z toho, že se jí pokusil svést, dal Josefa uvěznit.

Mojžíš (*Odkaz: Ex a v dalších 800 verších v bibli*)

Mojžíš byl nejvýznamnějším prorokem v dějinách Izraele. Jákob odešel se svou rodinou do Egypta, ale nakonec byli zotročeni. Bůh povolal Mojžíše, aby Izraelity vyvedl z Egypta a pak mu vyjevil své zákony na hoře Sínaji. Zde se setkáváme s Mojžíšovou rodinou a jeho nejbližšími pomocníky.

Přestože Izraelité sloužili v Egyptě jako otroci, Egypťané se jich obávali, protože se jejich počet stále zvyšoval. Nařídili zabít všechny novorozence mužského pohlaví. Mojžíšova matka svého chlapce ukrývala tři měsíce doma a pak ho položila do košíku a schovala do rákosí u řeky Nilu. Šťastná náhoda zasáhla, když Mojžíše našla faraonova dcera. Ta se rozhodla, že si dítě ponechá. Nic netušíc si dokonce najala Mojžíšovu matku, aby se jí o dítě starala.

Mojžíš tak vyrůstal jako egyptský princ. V mládí se sice staral o svůj lid, ale pak musel z Egypta uprchnout a pracovat čtyřicet let na poušti. Bůh promluvil k Mojžíšovi v podobě hořícího keře a řekl mu, aby se vrátil do Egypta a vyvedl svůj lid z otroctví.

Do zaslíbené země však nikdy nedošel, zemřel těsně předtím, než Izraelité překročili řeku Jordán a vstoupili do kenaanské země.

Mirjam (*Odkaz: Ex 2,15, Nu 12,20, Mi 6*)

Mirjam byla Mojžíšova starší sestra. Když její matka schovala Mojžíše u řeky, Mirjam ho hlídala. Hned jak faraonova dcera dítě našla a zamilovala si je, Mirjam jí bystře nabídla, že jí obstará kojnou – Mojžíšovu vlastní matku.

Kapitola 15 v knize Exodus popisuje její věštbu o překročení Rudého moře.

Áron (*Odkaz: Ex a v dalších více než 300 verších v bibli*)

Áron byl Mojžíšův starší bratr. Protože byl dobrý řečník, Bůh ho společně s Mojžíšem poslal požádat faraona, aby Izraelity propustil. Bůh mu dal také schopnost dělat zázraky, které pak předvedl faraonovi. Později se stal nejvyšším izraelským knězem.

Mgr. Ing. René Herman (r.herman@centrum.cz)

Svatý Josef (19. března)

Svatý Josef patří k nejuctívanějším církevním postavám. Zvláště františkáni a velké osobnosti církve (jako sv. Bernard, František Saleský, Terezie z Avily a jiní) šířili jeho úctu. Proč byla stanovena památka svatého Josefa na 19. března, není zcela jasné. Důvodem by mohlo být, že se ve starověkém Římě slavil v tento den svátek bohyně řemeslníků Minervy (paralela s „Josefem dělníkem“) nebo to, že datum 19. března je blízko 25. březnu, kdy slavíme svátek Zvěstování Páně.

Vrcholem úcty k svatému Josefovi bylo jeho povýšení na patona celé církve, kterým ho prohlásil papež Pius IX. roku 1870.

Roku 1621 povýšil papež Řehoř XV. 19. březen na svátek a roku 1955 prohlásil papež Pius XII. první květen za svátek Josefa dělníka.

Svatý Josef bývá nejčastěji vyobrazován s dítětem Ježíšem (v náručí, u jeslíček), spolu s Pannou Marií a Ježíškem (obraz Sváté rodiny) nebo s tesařským nářadím.

Svatý Jan z Boha (8. března)

Osmého března slaví svůj svátek světec z přelomu 15./16. století se zajímavým jménem – Jan z Boha.

Narodil se 8. 3. 1495 v Montemór o Novo (Portugalsko). Zde žil až do svých 44 let dobrodružným a neklidným životem. Potom ale slyšel horlivé kázání o bliženecké lásce, pokoře a skromnosti od španělského misionáře Jana z Avily a tato slova změnila jeho život.

Začal se věnovat péči o nemocné a roku 1540 založil nemocnici ve španělském městečku Granada. Z ní se vyvinul řád Milosrdných bratří, jehož členové se již záhy uchytili po celém světě a dnes jsou považováni za nejvýznamnější mužský řád zabývající se ošetřováním nemocných. Milosrdní bratři jsou většinou laici. Vedle tří obvyklých slibů skládají ještě čtvrtý – slib péče o nemocné.

Jan z Boha zemřel v den svých 55. narozenin 8. 3. 1550 v Granadě. Ostatky zakladatele řádu jsou dnes uctívány v kostele jeho řádu v Granadě.

Jeho znázorňování bývají různá. Na některých drží v náruči Jezulátko, které má v ruce granátové jablíčko (symbol města Granady).

Marie Braunerová (mbcko@centrum.cz)

Použitá literatura: Schaubert, Schindler: Rok se svatými

IV. ples Diecézního centra mládeže Brno

Plesová sezóna již skončila a jistě mnozí rádi vzpomínají, co v tu dobu pěkného prožili.

13. února se uskutečnil IV. ples Diecézního centra mládeže Brno, a tak bych ráda připomněla tento ples těm, kteří se ho zúčastnili a zvláště těm, jež ho nenavštívili, aby ho neopomenuli navštívit třeba příští rok. Myslím, že rozhodně nebudete litovat!

Místem konání této akce se stalo Společenské centrum v Brně – Bystrci. Na plese nás všechny přivítal P. Pavel Klouček.

Krátce po 20. hodině zaujala svá místa pětičlenná hudební skupina, která nás svým zpěvem a hudbou provázela celým večerem. Ač to byla skupina méně známá, hrála velmi pěkně hity nové i starší, známé i méně známé, dechovku i současnou populární hudbu.

Jak to už na plesech bývá, i tady samozřejmě nechyběla tombola, která byla skutečně bohatá. Tvořily ji ceny jako např. knížky s duchovní tematikou, cedéčka, hrníčky, parfémy, vína, ale také třeba sada toaletních papírů :-). Z cen hlavních zmíním žehlicí prkno, které vyhrál jeden z přítomných otců, P. Josef Havelka.

Program plesu vyvrcholil o půlnoci, kdy se všichni těšili na půlnoční překvapení. Nadělovala se perníková srdce Diecézního

centra mládeže (k připomenutí svátku svatého Valentýna :-)). Poslední tóny hudby zazněly v sále ve 2 hodiny ráno a v tu chvíli začala většina osazenstva, která vydržela až do konce, opouštět prostory Společenského centra a směřovala ke svým domovům.

Za sebe i za své známé musím podotknout, že jsme se na ples dobře bavili. Ples se stal opravdu dobrou příležitostí k poslechu příjemné hudby, tanci, setkání se známými i neznámými tvářemi z různých farností brněnské diecéze a k ochutnávce dobrého vína. Tak zase brzy nashledanou?

Marta Ilieová

Vzpomínky na P. Jana Bulu

Na výzvu brněnského biskupství k podání svědectví v rámci zahájení benefikačního procesu kněze P. Jana Buly uvedla v únorovém *Krpoláčku* paní Jaroslava Fialová vzpomínku na tohoto kněze, který byl farářem v její bývalé farnosti v Rokytnici nad Rokytinou.

Chtěl bych také podat svědectví o P. J. Bulovi. Spolu jsme maturovali v červnu 1939 na reálném gymnáziu v Moravských Budějovicích. Pět z nás nastoupilo do alumnátu v Brně na Antonínské ulici 1. Vzpomínám si, že po prvním ročníku jsme jeli na kole spolu s Jendou na pozvání novokněze Vincence Vlacha na jeho primiční mši svatou do Uhřínova u Velkého Meziříčí. Při této příležitosti jsme se seznámili s místním panem farářem, básníkem Janem Dokulilem, básníkem Janem Zahradníčkem – oba byli příbuzní, pocházeli z Mastníku u Třebíče. Dále se spisovatelem Jakubem Demlem, farářem z Tasova.

S P. Demlem jsme s Jendou seděli na zahradě a on nám vyprávěl různé historky z pastorace. Přišel za námi P. Dokulil a šibalsky povídal: „Moc ho neposlouchejte, ať vás nepokazí.“

Vím, že Jenda v septimě na gymnáziu vydával časopis s názvem „Ekrazit“, ve kterém si bral na mušku pány profesory a

různé příhody spolužáků. Když jsme byli ve třetím ročníku alumnátu, dohodli jsme se, že budeme spolupracovat na sepsání knihy „Katolickou Moravou“. Měla pojednávat o poutních místech, významných kostelích a kaplích na Moravě .

Za tím účelem jsme začali studovat díla našich historiků a to Bedy Dudíka (Dějiny Moravy), Řehoře Volného (Církevní zeměpis Moravy) a Blažeje Ráčka (Československé dějiny). O prázdninách jsme pak navštívili několik kostelů na jižní Moravě. K vydání však nedošlo.

Náš život v alumnátu byl narušen vládním nařízením z r. 1942 o totálním nasazení. Na začátku čtvrtého ročníku nás začalo studovat 31 a pouze třinácti se podařilo totálnímu nasazení vyhnout.

Jenda byl totálně nasazen jako dělník do německé keramičky ve Vranovské Vsi u Znojma, ale v květnu 1944 se mu podařilo vrátit do alumnátu a v červnu 1945 byl vysvěcen na kněze. Já jsem byl totálně nasazený od 1. 12. 1942 do konce války.

Při společných studiích jsem ho poznal jako veselého, družného spolužáka, rád s námi hrával na alumnátní zahradě kopanou a kuželky. Při kopané nás často povzbuzoval tehdejší regens Dr. Karel Skoupý, pozdější brněnský biskup.

Vím, že Jenda měl malířské nadání. P. Josef Havránek, který působil později v Brně u Jezuitů, mi sdělil, že v době, kdy byli spolu v jihlavské věznici, Jenda maloval různé obrazy pro tehdejší dozorce a dozorkyně, kteří mu slíbili, že jeho žádost o milost u prezidenta Gottwalda bude kladně vyřízena.

Bohužel se tak nestalo a Jenda byl rozsudkem Okresního soudu v Třebíči ze dne 15. listopadu 1951 v rámci vykonstruovaného babického případu odsouzen k trestu smrti a 20. 5. 1952 v Jihlavě popraven.

Při odhalení pamětní desky v Lukově (rodišti P. J. Buly) 9. 7. 1995 měli projevy opat Vít Tajovský, Mons. Alois Pekárek, Mons. Josef Valerián a Mons. ThDr. Huvar. Všichni byli několik let ve vězení.

JUDr. Karel Šula

Krpoláček v elektronické verzi

Elektronickou verzi Krpoláčka si můžete stáhnout na webu naší farnosti – <http://farnost.katolik.cz/krpole> (sekce „Krpoláček“).

Náměty a příspěvky

Pokud se chcete podílet na přípravě Krpoláčka, můžete své příspěvky a náměty vkládat do schránky sdružení Archa u hlavního vchodu. Prosíme uveďte spolu se svým příspěvkem i své jméno a kontakt na vás (nejlépe telefonní číslo nebo elektronickou adresu). Děkujeme.

Pokud máte možnost nám předat příspěvek elektronickou poštou, můžete jej poslat na adresu krpolacek@katolik.cz.